

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **JOURNEYMAN CZ s.r.o.**, IČO: 24843920
sídlem Podjavorinské 1606/16, Praha 4

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v zajištění dokumentů při šetření na místě provedeném ve dnech 20. a 21. 5. 2025 v obchodních prostorách žalobkyně na základě pověření předsedy žalovaného ze dne 19. 5. 2024,

takto:

- I. Zajištění dokumentů označených č. K14 až K117, obsažených jako příloha dokumentu č. 46 ve správním spise žalovaného sp. zn. ÚOHS-P1095/2023/KD, při šetření na místě provedeném žalovaným ve dnech 20. a 21. 5. 2025 v obchodních prostorách žalobkyně na adrese Všechnomy 75, Strančice, za základě pověření předsedy žalovaného ze dne 19. 5. 2025, čj. ÚOHS-18202/2025/872, bylo nezákonným zásahem.
- II. Žalovanému se zakazuje, aby v rámci své další činnosti k dokumentům označeným ve výroku I přihlížel a vycházel z jejich obsahu.
- III. Ve zbytku se žaloba zamítá.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud se v této věci zabývá otázkou, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud při provádění šetření na místě v obchodních prostorách (*dawn raid*) podle § 21f zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 69/2025 Sb. (dále jen „ZOHS“) v sídle žalobkyně zajistil elektronickou konverzaci pěti osob v aplikaci WhatsApp obsahující komunikaci mezi žalobkyní (resp. jejími orgány a pracovníky) a dvěma nezávislými advokáty, včetně písemností, které si tyto osoby během komunikace sdílely.
2. Žalobkyně je dovozcem, distributorem a prodejcem čtyřkolek a motocyklů v České republice a jiných členských státech Evropské unie. Žalovaný zahájil na základě podnětu předběžné šetření, z něhož vyplynulo podezření, že žalobkyně po svých odběratelích (dealerech) požaduje a vynucuje, aby motocykly a čtyřkolky čínské značky CFMOTO prodávali za doporučené prodejní ceny. V průběhu měsíce září roku 2024 se žalovaný obrátil na 19 odběratelů žalobkyně, jež vyzval k poskytnutí informací a podkladů týkajících se prodeje zboží. Žalovaný dále prováděl průběžné tržní šetření zaměřené na cenový vývoj prodávaného zboží.
3. Na základě informací a dalších podkladů shromážděných při předběžném šetření pojal žalovaný podezření na možné uzavírání a plnění zakázaných dohod, jejichž cílem nebo výsledkem je (i) dosažení dodržování žalobkyní stanovených cen pro další prodej dotčeného zboží a (ii) omezení dalšího prodeje dotčeného zboží mezi odběrateli žalobkyně. S ohledem na působení žalobkyně na území více států Evropské unie a dosahované tržní podíly pak dospěl žalovaný k tomu, že jsou splněny podmínky i pro aplikaci čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie.
4. Následně přistoupil žalovaný ve dnech 20. a 21. 5. 2025 k provedení šetření na místě v obchodních prostorách žalobkyně v místě její centrály a předváděcí prodejny, a to na základě písemného pověření předsedy žalovaného ze dne 19. 5. 2025. Napadené místní šetření bylo provedeno za účelem prověření možného spáchání přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS spočívajícího v uzavření dohody v rozporu s § 3 odst. 1 ZOHS a/nebo možného porušení zákazu stanoveného v čl. 101 odst. 1 SFEU, které žalovaný spatřuje v uzavírání a plnění zakázaných dohod (i) o přímém nebo nepřímém určení cen zboží pro další prodej a (ii) o omezení okruhu zákazníků, jimž je odběratel oprávněn zboží dále dodávat, v obou případech sjednávaných mezi žalobkyní a jejími odběrateli.
5. Během šetření na místě zajistil žalovaný mezi ostatními dokumenty též fotografické snímky skupinové konverzace v aplikaci WhatsApp (včetně sdílených dokumentů) pořízené z obrazovky mobilního telefonu prokuristy žalobkyně. Jde o komunikaci mezi pěti osobami, a to jednatelem, prokuristou a obchodním a marketingovým ředitelem žalobkyně a dvěma nezávislými advokáty. Celá konverzace byla označena názvem „ATTORNEY – CLIENT PRIVILEGED COMMUNICATION/Komunikace advokát klient/advokátní tajemství“ a její obsah úzce souvisel s předmětem šetření žalovaného. Pořízené snímky byly následně založeny do spisu žalovaného a označené značkami K14 až K117 jako příloha dokumentu č. 46.

Žaloba

6. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 21. 7. 2025 domáhá určení, že zajištění veškerých dokumentů při šetření na místě bylo nezákonné. Dále navrhuje, aby soud zakázal žalovanému přihlížet k obsahu veškerých zajištěných dokumentů a vycházet z jejich obsahu a aby uložil žalovanému vyloučit všechny zajištěné dokumenty ze správního spisu. V případě, že soud neshledá místní šetření nezákonným jako celek, navrhla žalobkyně *in eventum*, aby soud vyslovil nezákonnost zásahu pouze ve vztahu k zajištění dokumentů označených značkami K14 až K117, zakázal žalovanému z těchto dokumentů vycházet a nařídil žalovanému vyloučit je ze správního spisu.
7. Žalobkyně tvrdí, že předmětná komunikace (označená názvem *ATTORNEY – CLIENT PRIVILEGED COMMUNICATION/Komunikace advokát klient/advokátní tajemství*) byla nařícena z telefonu prokuristy žalobkyně v okamžiku jeho nepřítomnosti. Obsahem komunikace jsou právní rady žalobkyně s nezávislými advokáty, na které se obrátila o právní pomoc. Právní služby se týkaly přímo otázek spojených s hospodářskou soutěží a šetřením žalovaného (zejm. dealerských smluv), ale zčásti i jiných otázek, které se vzniklého podezření z protisoutěžního jednání vůbec netýkají (otázka celní deklarace pro polské orgány, fotografie z návštěvy prezidenta republiky v prodejně žalobkyně). Žalobkyně proto vznesla dne 21. 5. 2025 námitku, že předmětná komunikace je předmětem advokátního tajemství. Žalovaný ji však vypořádal tak, že jde o právní poradenství týkající se jednání třetích osob a nevztahuje se na něj ochrana důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem.
8. Žalobkyně je však přesvědčena, že zajištění a založení komunikace do spisu jsou nezákonné. Dovolává se důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem podle § 21 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, čl. 37 odst. 2 a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod upravujících právo každého na právní pomoc, čl. 6 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod upravujících právo na spravedlivý proces a čl. 47 Listiny základních práv EU upravujícího právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces. V této souvislosti odkazuje též na relevantní judikaturu Ústavního soudu a Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“).
9. Podle žalobkyně má žalovaný právo posoudit, co je skutečným obsahem komunikace. Takové posouzení však musí být provedeno s náležitými zárukami proti zneužití, které dle aktuální praxe žalovaného neexistují. V této souvislosti odkazuje žalobkyně na praxi Evropské komise při prošetřování porušení pravidel hospodářské soutěže, která zahrnuje zapečetění sporných dokumentů na místě a možnost předložit spor k nezávislému přezkumu speciálně ustanovenému úředníkovi pro slyšení. Žalovaný žádná taková opatření nezajišťuje.
10. V tomto případě byla komunikace výslovně označena jako předmět advokátního tajemství již v názvu konverzace. Probíhala mezi žalobkyní a nezávislými advokáty. A obsahuje jak právní stanoviska týkající se situace žalobkyně z pohledu hospodářské soutěže, možnou argumentaci pro případné šetření, tak i další právní rady a právní stanoviska k postupu v prověřovaných věcech. Žalovaný tak získal extrémně důležité informace interního, citlivého a důvěrného charakteru, které by jinak nezískal, ani je získat neměl, protože se seznámil a disponuje úvahami žalobkyně, její zvažovanou strategií a taktikou ve vztahu k šetření žalovaného. Zásah je nenapravitelný, a proto nejen samotná komunikace, ale *veškerá*

dokumentace převzatá a zajištěná v rámci místního šetření nesmí být jakkoliv použita či z ní být vycházeno.

11. Podle žalobkyně nepředstavuje komunikace právní pomoc třetím osobám, jak tvrdí žalovaný. Na žalobkyni se obrátily její odběratelé s prosbou o pomoc, nikoli naopak. Žalobkyně se následně s touto věcí obrátila na nezávislé advokáty. Ti pak na základě tohoto požadavku poskytovali právní pomoc výlučně žalobkyni, nikoli třetím osobám (odběratelům), a to i přestože taková právní pomoc byla v souladu s jejich vůlí. Navíc podle judikatury Ústavního soudu a SDEU se advokátní tajemství chrání v širším rozsahu a nevztahuje se jen k řízení probíhajícímu u daného orgánu. Opačný výklad zásadním způsobem omezuje základní smysl a účel advokátního tajemství a narušuje celou koncepci důvěrnosti komunikace klienta s advokátem. V tomto kontextu je důležité, že šetření na místě bylo provedeno k prověření podezření ze spáchání správního deliktu, který má povahu trestního obvinění a musí na něj dopadat obdobné záruky jako v trestním řízení.
12. Žalovaný nezákonně zkrátil žalobkyni na jejích právech, neboť neměl žádný zákonný důvod zajistit komunikaci. Postup žalovaného spočívající v nezákonném převzetí komunikace byl také překročením pověření k provedení šetření na místě. Vzhledem k obsahu důvěrné komunikace klienta s advokátem dopadá nezákonnost na celé šetření na místě. Nezákonnost dosahuje takové intenzity, že nelze jakkoliv přihlížet k veškerým dokumentům převzatým při šetření na místě. Pouhé seznámení žalovaného s obsahem komunikace totiž vedlo k ovlivnění úvah a posouzení celé věci žalovaným a činí tím šetření na místě jako celek nezákonným zásahem.
13. Ponechání komunikace ve správním spisu je nezákonným zásahem a z tohoto důvodu žalobkyně žádá, aby soud rozhodl, že předmětná komunikace bude ze spisu zcela vyřazena a nenávratně zničena. Pokud by soud shledal tento návrh nepřipustným, pak žalobkyně žádá, aby soud přikázal žalovanému, že má s komunikací naložit v režimu dle § 21c odst. 1 ZOHS.
14. Ve vyjádření zaslaném soudu dva dny před nařízeným jednáním žalobkyně poukázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 18. 12. 2025, č. 37514/20, ve věci *Černý a ostatní proti České republice*, jehož závěry dle jejího názoru podporují její stanovisko.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Ve vyjádření k žalobě detailně shrnul průběh předběžného šetření, jež předcházelo šetření na místě, i průběh samotného místního šetření s důrazem na postup inspektora při zajištění a vyhodnocení obsahu sporné komunikace. Předběžné šetření zahájil na základě podnětu, z něho vyplynulo podezření, že žalobkyně po svých odběratelích požaduje, aby motocykly značky CFMOTO prodávali za doporučené prodejní ceny. Podle žalovaného je podstatné, že se za účelem ověření uvedeného podezření obrátil podle § 21e ZOHS na vybrané odběratele s žádostí o informace a podklady, a to ve dvou vlnách výzev, které byly rozeslány ve dnech 12. 9. a 26. 9. 2024. Na základě shromážděných informací a podkladů pak pojal důvodné podezření na možné uzavírání a plnění zakázaných dohod. Následně přistoupil žalovaný ve dnech 20. a 21. 5. 2025 k provedení šetření na místě v obchodních prostorách žalobkyně, a to na základě písemného pověření jeho předsedy. Identifikace obchodních záznamů probíhala prostřednictvím tzv. zběžného pohledu. Dokument byl otevřen a inspektor zkoumal, zda neobsahuje záznam obchodní povahy. Prověřování obchodních záznamů nacházejících se

v mobilním telefonu prokuristy žalobkyně se přitom uskutečnilo v jeho přítomnosti již v průběhu prvního dne místního šetření, a to v době od 10:58 do 13:28 hod.

16. Žalobkyně brojí toliko proti převzetí dokumentů K14–K117, tedy proti 103 (správně 104 - pozn. soudu) dokumentům zajištěným při šetření na místě, které představují fotokopie jednoho vlákna komunikace v aplikaci WhatsApp. Žalobou je napadena pouze tato dílčí výše šetření na místě a obsah žaloby tak odpovídá spíše eventuálnímu petitu, který směřuje toliko k převzetí dokumentů K14–K117. Tento dílčí postup přitom nemá vliv na celkový průběh šetření na místě ani na osud zbývajících zajištěných dokumentů. Další zajištěné dokumenty nemají s dokumenty K14–K117 přímou souvislost, resp. nebyly zajištěny v závislosti na tom, že se žalovaný seznámil s obsahem sporných dokumentů.
17. Pokud jde o rozsah a předmět ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem (*legally privileged documents*, dále také jen „LPP“) odkázal žalovaný na rozsudky SDEU ze dne 18. 5. 1982, 155/79, ve věci *AM & S Europe Limited proti Komisi*, a ze dne 14. 9. 2010, C-550/07, ve věci *Akzo Nobel Chemicals Ltd a Akros Chemicals Ltd proti Evropské komisi*. Důvěrnost informací mezi právníkem a klientem podle této judikatury nelze prolomit při splnění dvou podmínek: a) jde o komunikaci mezi klientem a nezávislým právníkem a b) musí jít o komunikaci učiněnou za účelem výkonu práva obhajoby klienta. Šetřené subjekty ani advokáti nesmí zneužívat označení komunikace jako LPP k zastření protiprávního jednání. O tom, zda jde o LPP, přitom nerozhoduje označení dokumentů, ale jejich skutečná povaha, kterou je žalovaný oprávněn ověřit.
18. Podle žalovaného je z obsahu zajištěné komunikace a časového souběhu této komunikace s rozesláním výzev odběratelům žalobkyně zjevné, že se za pomoci nezávislého advokáta podílela na vypracování odpovědí jednotlivých odběratelů na výzvy zaslané žalovaným v září 2024. Konverzační skupina byla založena za tímto účelem tak, aby případné protiprávní jednání žalobkyně bylo co nejvíce zastřeno. Advokát žalobkyně s ní a jejími odběrateli participoval za účelem zastření prošetřovaného jednání na možném páčání přestupků podle § 22a odst. 2 písm. a) ZOHS, tj. porušení povinnosti poskytnout žalovanému úplné, správné a pravdivé informace a podklady podle § 21e odst. 1 ZOHS. Označení dokumentů K14–K117 příznakem LPP bylo pouhou „zástěrkou“ činnosti zainteresovaných subjektů, jež vykazuje znaky podílu na páčání přestupku. Takové jednání, kdy advokát spolupracuje se svým klientem na vytváření falešných, nepravdivých či zavádějících odpovědí na výzvy žalovaného nepochybně překračuje rámec toho, co je oprávněn činit pro obhajobu klienta. Podle žalovaného se tak v dané věci zjevně jednalo o zneužití označení konverzačního vlákna jako LPP, přičemž takový postup nepožívá právní ochrany. Navíc jde o komunikaci směřující výhradně k přípravě instrukcí pro odběratele žalobkyně. Nejde tedy o právní rady poskytované žalobkyni k výkonu jejího práva na obhajobu.
19. Součástí vyjádření žalovaného je též příloha obsahující detailní rozbor všech zajištěných dokumentů, resp. všech částí předmětné komunikace mezi pracovníky žalobkyně a advokáty. Podle žalovaného valná většina dokumentů zobrazujících tuto konverzaci zachycuje spolupráci na vypracování odpovědí dealerů na obě kola výzev žalovaného (96 fotografií). Pouze 6 dokumentů se týká obecné konverzace (články v médiích) či obecného poradenství ohledně cel a 2 dokumenty tvoří fotografie a vtipy na adresu žalovaného. Jako celek je tedy vlákno konverzace zaměřeno na přípravu odpovědí na výzvy žalovaného pro jednotlivé odběratele (dealery), přičemž jeho značení je provedeno ryze „účelově“.

20. Žalovaný shrnul, že při nalezení konverzačního vlákna postupoval nanejvýš obezřetně a k jeho prověření přistoupil až poté, co se přesvědčil o tom, že se jedná pouze o „zástěrku“, tedy že nejsou naplněny znaky nezbytné k aktivaci ochrany LPP, což potvrzuje i předložený detailní rozbor obsahu dokumentů K14–K117. Při poskytování právního poradenství nic neopravňuje advokáta k tomu, aby se dopouštěl protiprávního jednání či k němu dalším subjektům napomáhal. V rámci zachování profesních pravidel, povinností ani etiky nemají advokáti dovoleno se podobného jednání dopouštět. Provádět konečné závěry ohledně jednání advokáta však přísluší profesní stavovské organizaci, kterou je Česká advokátní komora.

Ústní jednání

21. Během ústního jednání konaného dne 26. 3. 2026 setrvali účastníci na svých stanoviscích.
22. Žalobkyně k dotazu soudu upřesnila, že se bod II eventuálního petitu obsaženého v žalobě vztahuje pouze na dokumenty označené K14–K117, a dále, že se nedomáhá rozhodnutí soudu o tom, že žalovaný je povinen nakládat se zajištěnými dokumenty v režimu dle § 21c odst. 1 ZOHS, tj. vyloučit je z nahlížení (srov. body 53 a 54 žaloby).
23. Pokud jde o meritum věci žalobkyně zdůraznila, že za dvacet let vybudovala podnikání od nuly a neuvědomovala si souvislosti hospodářské soutěže. Nenapadlo ji, že by mohla spáchat delikt na tomto úseku. Zástupce žalobkyně v souvislosti s tím, co se dělo, nejprve poskytl narychlo žalobkyni právní pomoc při posouzení její obchodní praxe z hlediska hospodářské soutěže. Dospěli se spolupracovníky k závěru, že jde o „kočkopsa“, neboť dealeri si zboží zčásti kupují a zčásti ho zapůjčují dealerům (přímé a nepřímé zastoupení), s čímž by mohl mít žalovaný problém. Zástupce přitom neměl žádnou informaci o jakémkoliv ovlivňování cen. Až následně se někteří dealeri obrátili na žalovanou s žádostí o pomoc s odpovědí na dotazy žalovaného. Zástupce tuto službu poskytoval přímo žalobkyni, nikomu jinému. I kdyby poskytoval pomoc třetí osobě, tak by se na ní také vztahovala povinnost mlčenlivosti. Podstatné je, že hned v úvodu komunikace je rozbor obchodní praxe vypracovaný pro žalobkyni. Pokud jde o zajištění dotčených dokumentů, zdůraznila žalobkyně, že dostupná judikatura je vystavěna na situaci, kdy advokát působil jen jako zástěrka k utajení protiprávního jednání, což ale není tento případ. Zástupce žalobce poskytoval od prvního okamžiku strategicko-právní rady, které mohou být neoprávněně použity proti žalobkyni. Pokud žalovaný tvrdí, že se žalobkyně se zástupcem dopustila protiprávního jednání, pak nic takového nenastalo a nebylo dokonce ani zahájeno řízení o případném přestupku dealerů. Vyslovení nezákonnosti celého místního šetření a všech zajištěných dokumentů se žalobkyně domáhá, jelikož hned v úvodu zajištěné komunikace je obsažen celkový právní rozbor situace. Podle žalobkyně tedy žalovaný postupoval nezákonně zaprvé proto, že šlo komunikaci, která byla označena jako důvěrná, zadruhé proto, že obsahovala právní rozbor a strategii žalobkyně, a zatřetí proto, že vůbec nebylo prokázáno, že by se žalobkyně s nezávislými advokáty dopustila prostřednictvím této komunikace protiprávního jednání (přestupku) nebo napomáhání k němu.
24. Žalovaný zdůraznil, že ze zachycené komunikace je patrné, jak žalobkyně vypracovala odpovědi na dotazy adresované odběratelům žalobkyně na místo nich. Její zástupce přitom poskytoval zpětnou vazbu, aby byla zastřeny skutečné a pravdivé informace, na které se žalovaný dotazoval. Komunikace byla účelově označena jako předmět advokátního tajemství, a nemůže proto požívat právní ochrany. Jde o učebnicový příklad snahy o zneužití práva a využití ochrany důvěrnosti komunikace, aby žalovaný nepoznal skutečnou

podstatu komunikace. O přestupcích nebylo zahájeno přestupkové řízení. Ze strany žalovaného tedy šlo pouze o předběžné hodnocení, zda může komunikace požívat ochrany důvěrnosti. Zajištěná komunikace překračuje poskytování právní pomoci a jde navíc o komunikaci směřující ke třetím subjektům. Představuje nabádání k páčání přestupku osobami, na které se žalovaný obrátil s výzvami k poskytnutí informací. Nelze aprobovat stav, kdy advokát bude pod rouškou důvěrné komunikace nabádat či přímo participovat na páčání přestupku či trestného činu. V takovém případě by se taková komunikace stala právně nepostižitelnou. Advokát má právo a povinnost použít ve prospěch klienta všechny zákonné prostředky, avšak spolupráce při páčání přestupku mezi takové prostředky nepatří. Pokud jde o rozsudek ESLP ve věci *Černý a ostatní*, ten se podle žalovaného týká nakládání s privilegovanými dokumenty, které jsou již založeny ve spise. V tomto případě jde však o otázku, zda zajištěné dokumenty mají vůbec povahu privilegované komunikace s advokátem. Rozsudek tak na danou věc nedopadá.

25. Žalovaný požádal o odročení jednání za účelem prostudování rozsudku ESLP ve věci *Černý a ostatní* a vyjádření k němu. Soud tento návrh zamítl, neboť šlo toliko o podpůrnou argumentaci, s níž se musí vypořádat soud, přičemž žalobkyně na jeho závěrech nezaložila zcela novou linii argumentace, která by vyžadovala detailní vyjádření žalovaného. Předmětem je jen právní výklad a z hlediska skutkového daný rozsudek nic nového do věci nevnesl. K tomu navíc nejde o rozhodnutí, které nemohlo být žalovanému známo dříve.

Podmínky řízení

26. Dle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
27. Dle § 84 odst. 1 s. ř. s. *musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*
28. V dané věci došlo k provedení šetření na místě a zajištění dokumentů ve dnech 20. a 21. 5. 2025. Žaloba podaná v pondělí dne 21. 7. 2025 je tedy včasná.
29. Dle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Podle § 21f odst. 7 ZOHS platí, že proti šetření v obchodních prostorách soutěžitelů lze podat žalobu. ZOHS tedy přímo předpokládá, že prostředkem ochrany práv postiženého je podání zásahové žaloby a neupravuje jiný prostředek ochrany před nezákonností šetření na místě v obchodních prostorách soutěžitelů. Žaloba je tedy přípustná.
30. Soud při posouzení zásahové žaloby vychází ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Na základě § 21f odst. 7 ZOHS přitom přezkoumává zákonnost místního šetření *en bloc*, tedy nejen samotné pověření k šetření, ale též (a zejména) jeho vlastní průběh, přičemž může vyslovit jeho nezákonnost, zakázat žalovanému pokračovat v porušování práv soutěžitele a, je-li to možné, přikázat žalovanému obnovit stav před zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).

Posouzení věci soudem

31. Žalovaný argumentuje tím, že žalobkyně pouze zneužila označení konverzace jako důvěrné komunikace mezi advokátem a klientem. Ve skutečnosti však oba advokáti poskytovali pomoc nikoliv jí, ale jejím odběratelům, pro které připravovali odpovědi na výzvy žalovaného, a to tak, aby bylo případné podezření ze spáchání protisoutěžního jednání zastřeno a jeho prošetření ztíženo. Nešlo tedy o výkon práva na obhajobu. Takové zneužívající jednání směřující k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22a odst. 2 písm. a) ZOHS podle žalovaného nemůže požívat právní ochrany.
32. Soud se však s předestřeným výkladem neztotožňuje.
33. Podle § 21 odst. 1 zákona o advokacii je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb.
34. Podle § 3a odst. 1 zákona o advokacii platí, že informace tvořící obsah komunikace advokáta, advokátního koncipienta a dalších osob uvedených v § 21 odst. 9 písm. a) s klientem při výkonu advokacie jsou důvěrné, je-li tato důvěrnost v zájmu klienta. Stejně tak jsou důvěrné informace získané nebo vytvářené při výkonu advokacie nebo v bezprostřední souvislosti s ním, pokud z nich lze zjistit informace o obsahu komunikace uvedené ve větě první nebo o poskytovaných právních službách, je-li tato důvěrnost v zájmu klienta.
35. Ústavní soud opakovaně označuje povinnost mlčenlivosti advokáta, resp. důvěrnost komunikace mezi klientem a advokátem za významnou součást práva na spravedlivý proces [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 3533/18], resp. práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a práva na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny, a přiznává mu zvláštní ochranu [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2009 sp. zn. II. ÚS 2894/08 (N 191/54 Sb.U 361)]. Povinnost mlčenlivosti „[p]ředstavuje totiž jeden z nosných pilířů, na nichž je vystavěn vztah důvěrnosti mezi advokátem a jeho klientem. Význam důvěrnosti tohoto vztahu v demokratickém a právním státě je zcela kardinální, neboť vytváří nutný předpoklad pro skutečné naplnění práva na kvalifikovanou právní pomoc v každém konkrétním případě. Toto právo, které je důležitým součinitelem práva na soudní ochranu a rovnost v řízení, by totiž zůstalo mrtvým, v praxi reálně nepoužitelným, pokud by osoby potřebující kvalifikovanou právní pomoc byly vystaveny dvěma ohnům – neposkytnutí všech potřebných informací advokátovi v obavě z jejich zneužití a přijetí rizika, že právní řízení či jiná forma právního styku dopadne kvůli tomu v klientův neprospěch, nebo poskytnutí všech informací a riskování, že daná věc sice dopadne pro klienta dobře, avšak citelná (eventuálně i větší) újma mu vznikne případným zneužitím těchto informací“ [nálezy ze dne 14. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 4071/19 (N 198/102 SbNU 251)].
36. Povinnost mlčenlivosti advokáta i důvěrnost jeho komunikace se zastoupeným představují klíčové záruky efektivního výkonu práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces. Nejde jen o profesní výsadu advokáta, ale o jednu z klíčových záruk ochrany proti svévoli veřejné moci a efektivního přístupu k ochraně práv jednotlivce. I z citovaného nálezu (body 27 až 29) nicméně plyne, že ochrana důvěrnosti mezi advokátem a klientem není absolutní a neprolomitelná a že je nutno vždy vážit v kolizi stojící principy a hodnoty.
37. V případě soutěžních věcí soudy zpravidla vychází z ustálené judikatury SDEU, jež se otázkou ochrany důvěrnosti písemné komunikace soutěžitelů s nezávislým advokátem (a jejího rozsahu a omezení) zabývala opakovaně, a to přímo v kontextu šetření prováděných Komisí v soutěžních věcech. Jak poznamenal zdejší soud již v rozsudku ze dne 23. 2. 2022,

čj. 31 A 195/2019-215, SDEU „vždy hodnotil zcela specificky možnost využití dokumentů získaných při místním šetření provedeném z důvodu podezření z protisoutěžního jednání. V takto úzce vymezené oblasti jsou pak ony hodnoty stojící v protikladu k ochraně důvěrnosti informací mezi advokátem a klientem jasně dány – zejména lze hovořit o zájmu na účinné ochraně hospodářské soutěže, pro jehož naplnění je potřeba, aby měl soutěžní orgán úplné informace o trhu a jednání soutěžitelů na něm [...]. Soudní dvůr pak logicky bere v úvahu protikladné hodnoty a principy zcela automaticky a jejich vyvažování provádí implicitně.“ SDEU posuzoval kolizi proti sobě stojících práv a zájmů implicitně, nicméně nastavil jasná pravidla, jak je třeba na zásahy do důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem nahlížet. Judikatura SDEU je pak plně aplikovatelná i v případě místního šetření prováděného žalovaným, a to tím spíše že v daném případě jde o podezření ze spáchání protisoutěžního deliktu s unijním prvkem, neboť žalobkyně působí na trzích ve více členských státech.

38. SDEU položil základy svého přístupu v rozsudku ze dne 18. 5. 1982 ve věci 155/79, *AM & S v. Komise*, v němž stanovil dvě základní podmínky, za kterých Komise nemůže prolomit důvěrnost informací mezi právníkem a jeho klientem: a) musí se jednat o komunikaci mezi klientem a nezávislým právníkem, b) musí jít o komunikaci učiněnou za účelem výkonu práva obhajoby klienta (viz odstavce 21 a 22 uvedeného rozsudku). Zdůraznil přitom také, že se důvěrnost vztahuje na veškeré písemnosti zaslané (*exchanged*) po zahájení řízení, ale i na dřívější komunikaci, která má vztah k předmětu řízení (*earlier written communications which have a relationship to the subject-matter of that procedure*). V pozdějších rozhodnutích Soudní dvůr na tento výklad navázal a upřesnil ho, přičemž se od svých východisek již výslovně neodklonil (viz např. rozsudek ze dne 12. 12. 1991, ve věci T-30/89, *Hilti AG v. Komise*, rozsudek ze dne 20. 2. 2001, T-112/98, *Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise*, rozsudek ze dne 14. 9. 2010, ve věci C-550/07 P, *Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals v. Komise*).
39. V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že dokumenty K14-K117 představují fotografické snímky konverzace v aplikaci WhatsApp mezi žalobkyní (resp. jejími statutárními orgány a vedoucími pracovníky) a dvěma nezávislými advokáty. Spor se tak prakticky vede jen o otázku, zda byla naplněna druhá z výše uvedených podmínek, tj. zda je o komunikaci za účelem výkonu práva obhajoby klienta.
40. Soud musí přisvědčit žalovanému v tom, že pouhé formální označení komunikace jako důvěrné (*ATTORNEY – CLIENT PRIVILEGED COMMUNICATION/Komunikace advokát klient/ advokátní tajemství*) neznamená, že se i materiálně jedná o důvěrnou komunikaci. Formální označení totiž nemůže sloužit jako „zástěrka“ sloužící ke skrytí komunikace či dokumentů, které ve skutečnosti neslouží k naplnění práva na obhajobu anebo dokonce ani nejde o komunikaci mezi advokátem a klientem. Podstatný je obsah, přičemž žalovaný (stejně jako Komise) musí mít možnost ověřit, že se skutečně jedná o dokument, na který se vztahuje ochrana důvěrnosti (srov. bod 29 rozsudku *AM & S v. Komise*).
41. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že na rozdíl od praxe Komise nebo od českého trestního řízení, úprava obsažená v ZOHS neobsahuje žádnou zvláštní úpravu postupu inspektorů žalovaného při posuzování důvěrnosti obsahu komunikace mezi advokátem a klientem. I zdejší soud již v rozsudku čj. 31 A 195/2019-215 poukázal na to, že např. na vložení listin do obálky nemá dotčený soutěžitel „v podmínkách českého vnitrostátního (psaného) práva právní nárok.“ A to platí obdobně i o jiných procesních zárukách, na něž se odvolává žalobkyně (posouzení obsahu dokumentů nezávislou osobou apod.). Žalobkyně

tedy nemá subjektivní právo na to, aby žalovaný postupoval při šetření na místě podle jejich představ, byť se to může jevit jako deficit české právní úpravy.

42. To ale na druhou stranu neznamená, že by žalovaný mohl postupovat zcela svévolně a neomezeně se seznamovat i s obsahem dokumentů, jež jsou označeny jako předmět advokátního tajemství (*LPP*). Vždy musí postupovat citlivě a šetřit podstatu práva šetřené osoby na spravedlivý proces a práva na obhajobu. Samotná absence žalobkyní zmiňovaných procesních záruk dostupných na místě však nezákonnost šetření na místě nezpůsobuje. Právní ochrany proti excesu žalovaného se totiž lze domáhat u soudu, a to podáním zásahové žaloby podle § 21f odst. 7 ZOHS ve spojení s § 82 s. ř. s.
43. V projednávané věci je z obsahu zajištěné komunikace zřejmé, že v září roku 2024 se na žalobkyni začali její odběratelé obracet poté, co žalovaný zahájil předběžné šetření a zaslal jednotlivým odběratelům výzvy k poskytnutí informací a podkladů o jejich obchodní spolupráci s žalobkyní. Advokáti žalobkyně ve spolupráci s jejími zástupci poté výzvy analyzovali a připravovali pro všechny odběratele, kteří se na ně obrátili, odpovědi, které byly následně zaslány žalovanému. To ostatně nepopírá ani sama žalobkyně. A právě komunikace týkající se odpovědí na výzvy žalovaného tvoří obsah převážné části zajištěných dokumentů.
44. Soud se tak za dané situace nikterak nepodivuje tomu, že žalovaný dospěl *prima facie* k názoru, že obsah komunikace je „podezřelý“, neboť jistě mohla sloužit i neregulérní účelům a cílům. I při vědomí této okolnosti však soud dospěl k závěru, že komunikace je kryta advokátním tajemstvím a ochranou důvěrnosti informací sdělovaných mezi advokátem a klientem. K tomuto závěru vedou soud následující důvody.
45. V první řadě je třeba zdůraznit, že komunikace probíhala výlučně mezi žalobkyní (jejími pracovníky a zástupci) a nezávislými advokáty a nebyli do ní zahrnuti zástupci ani jednoho z jejích odběratelů. Právní konzultace a právní pomoc tedy poskytovali nezávislí advokáti přímo žalobkyni, nikoliv jejím odběratelům, jak namítá žalovaný. Advokáti zjevně postupovali dle přání a pokynů žalobkyně a bezpochyby také v jejím vlastním zájmu. Nic na tom nemění skutečnost, že o této činnosti věděli i samotní odběratelé, kteří výsledek činnosti využili tak, že následně zasílali vypracované odpovědi žalovanému. Žalobkyně byla od počátku hlavním adresátem veškeré komunikace s advokáty i všech vytvořených dokumentů, které následně předávala jednotlivým odběratelům. Nemůže proto obstát námitka žalovaného, že ve skutečnosti šlo o právní pomoc a služby poskytované třetím osobám, a že tudíž nemohlo jít o realizaci práva žalobkyně na obhajobu.
46. Zadruhé soud nepřehlédl, že SDEU v rozsudku *AM & S v. Komise* zařadil mezi chráněné dokumenty, jež nemohou být předmětem zajištění, nejen komunikaci s advokátem vzniklou v průběhu řízení vedeného proti vyšetřovanému soutěžiteli, ale rozšířil tuto ochranu i na dřívější komunikaci s advokátem, která má *vztah k předmětu řízení*. SDEU byl přitom zjevně veden myšlenkou, že prošetřovaný subjekt se může na obhajobu v případném budoucím řízení připravovat za pomoci nezávislých advokátů již předem, a to přípravou různých právních stanovisek, hospodářských analýz, identifikací rizik, shromažďováním podkladů apod. Z hlediska zachování práva na obhajobu přitom nehraje roli, zda je procesní strategie a způsob výkonu práva na obhajobu konzultován s advokáty ještě před zahájením řízení nebo až poté. SDEU proto výslovně uvedl, že ochrany by se mělo dostat také komunikaci a dokumentům, které sice vznikly před zahájením řízení o protisoutěžním jednání, ale mají relevantní vztah k jeho předmětu. *De facto* jde zejména o dokumentaci

zachycující komunikaci s nezávislým advokátem, která již před zahájením řízení sloužila jako podklad či příprava na budoucí obhajobu, případně jako podklad k posouzení samotného vyšetřovaného jednání.

47. Sluší se v této souvislosti poznamenat, že formulace, kterou použil SDEU (*vztah k předmětu řízení*) je poměrně široká. Na to upozornil zdejší soud již v rozsudku čj. 31 A 195/2019-215 (odst. 25 a 26) s tím, že do této skupiny nelze zařadit jakékoliv dokumenty a informace týkající se jednání, jež je předmětem šetření. Ochrana se nevztahuje na dokumenty a komunikace, které sice volným způsobem souvisejí s předmětem řízení, např. zachycují skutečnosti, jež jsou pro šetření relevantní, ale nemají přímý vztah k předmětu obvinění. Nebo jinými slovy „*nijak, ani nepřímou neřeší možnost spáchání protisoutěžního jednání žalobcem, ani případnou strategii jeho obhajoby.*“
48. V projednávané věci je však podle soudu zcela zjevné, že mezi obsahem zajištěné komunikace a přiložených dokumentů, na straně jedné, a předmětem řízení, na straně druhé, existuje úzký a bezprostřední vztah. Byť totiž žalovaný vyjádřil pochybnosti o regulérnosti postupu advokátů a žalobkyně, zajištěná konverzace byla bezesporu součástí určité procesní strategie obhajoby žalobkyně (v širším slova smyslu). A zjevně měla za cíl dosáhnout či přispět k příznivému výsledku prošetření protisoutěžního deliktu, jehož se měla žalobkyně podle žalovaného dopustit. Podle soudu je proto v tomto případě dána úzká a přímá souvislost zajištěné komunikace s výkonem práva žalobkyně na obhajobu, jak to uvedl SDEU v rozsudku *AM & S v. Komise*.
49. Soud rozumí argumentaci žalovaného, že obsahem komunikace mohlo být napomáhání žalobkyně (resp. jejích advokátů) k protiprávnímu jednání odběratelů a zastření možného protisoutěžního jednání žalobkyně, což podle něj představuje zneužití práva na obhajobu. Takové stanovisko má ovšem své ale. Žalovaný totiž vyslovil pouhé *podezření*, že se tomu mohlo stát, resp. měl k tomuto závěru dospět na základě *předběžného posouzení*, jak uvedl při ústním jednání. Ve skutečnosti však, nejenže žalovaný dosud nezahájil řízení o přestupku podle § 22 odst. 2 písm. a) nebo § 22a odst. 2 písm. a) ZOHS, ale dokonce ani nepřednesl konkrétní argumenty, důvody či skutečnosti, které by vedly k jednoznačnému závěru, že byla naplněna skutková podstata některého z těchto přestupků. Podezření, že žalobkyně a její advokáti napomáhali přestupkovému jednání, tak zůstává v rovině nepodložené spekulace.
50. Pouhá skutečnost, že se advokát vyšetřovaného soutěžitele podílí na přípravě odpovědi třetích osob na výzvy žalovaného, nemusí automaticky implikovat, že takto připravené odpovědi jsou nepravdivé, neúplné či nesprávné (§ 21e odst. 1 ZOHS). Aniž by chtěl soud jakkoliv předjímat posouzení této otázky, nelze teoreticky vyloučit variantu, že právní pomoc nezávislých advokátů žalobkyně směřovala pouze k tomu, aby odpovědi na výzvy obsahovaly všechny relevantní skutečnosti svědčící ve prospěch prošetřovaného soutěžitele. Právě taková situace by byla přípustným projevem výkonu práva na obhajobu.
51. Podle soudu je pro posouzení věci podstatné uvědomit si, že odpovědnost za dodržování zákonných a profesních předpisů při výkonu práva klienta na obhajobu a při naplňování jeho práva na spravedlivý proces nese primárně advokát. Dodržování zákonných a stavovských předpisů totiž patří mezi jeden ze základních atributů výkonu advokátní profese a dodržování profesní cti advokáta. To se ostatně odráží i ve znění advokátního slibu, který musí složit každý advokát [§ 5 odst. 1 písm. j) zákona o advokacii]. Klient, který není právním profesionálem, nemusí meze práva na obhajobu znát. Zpravidla totiž ani nemá

odpovídající právní znalosti a zkušenosti, aby si sám posoudil, zda určitý způsob „obhajoby“ (zde spolupráce při vypracování odpovědí odběratelů na výzvy žalovaného) je legální, či nikoliv. Odpovědnost za řádné posouzení této otázky proto nese advokát. Tento princip se projevuje např. i v tom, že i kdyby klient vydal advokátovi pokyn, který by byl v rozporu s právním nebo stavovským předpisem, není advokát takovým pokynem vázán a má povinnost ho odmítnout vykonat (§ 16 odst. 1 zákona o advokacii).

52. Rubem téže mince, tj. odpovědnosti advokáta za řádný výkon práva na obhajobu je, že klient by měl mít vždy možnost legitimně očekávat a spolehnout se, že k jeho obraně použije advokát pouze legálních prostředků a způsobů obhajoby. Takové očekávání podle soudu také představuje jeden z důležitých aspektů důvěry mezi advokátem a klientem při realizaci právního poradenství a práva na obhajobu. V opačném případě by byl klient postaven do obdobné situace *mezi dvěma ohni*, kterou popsal Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 4071/19. Buď by advokátovi v důvěře v jeho odbornost poskytl informace a součinnost při realizaci práva na obhajobu s rizikem, že se advokátem zvolený postup obhajoby ukáže jako nezákonný a bude mu to následně přičteno k tíži, anebo advokátem zvolený postup odmítne, resp. mu součinnost neposkytne s rizikem, že jeho obhajoba v řízení bude neúčinná. Soud proto nutně dospívá k závěru, že klientovi (zde žalobkyni) by nemělo být kladeno při prošetřování jeho trestního obvinění (zde protisoutěžního jednání) k tíži, že advokát zvolil k jeho obhajobě prostředky, které se mohou potencionálně ukázat jako protiprávní.
53. Jinými slovy, i kdyby advokát klienta nabádal k postupu, který by se následně ukázal jako nezákonný, jde stále o komunikaci v rámci poskytování právní pomoci a o realizaci práva na obhajobu. Opačný výklad by vedl k faktickému vyprázdnění institutu advokátního tajemství a principu důvěry mezi advokátem a klientem. Právo na obhajobu obviněného, právo na právní pomoc a principy práva na spravedlivý proces jsou přitom jedny z klíčových požadavků, které přispívají k naplnění principů právního státu. Bez jejich ochrany by právní stát byl ohrožen svévolnými zásahy veřejné moci do práv jednotlivce. Sportovním příměrem se tak dá říct, že rozhodčí (orgány veřejné moci) jsou zcela vykázány z prostoru mezi hráčem a trenérem (obviněným a jeho advokátem) v době, kdy dochází k poradě o postupu v nastávajícím zápase (řízení o trestním obvinění), a to nehledě na to, že předmětem rady může být i taktika spočívající *v záměrném faulování*. Zajištěné dokumenty zachycující podobnou komunikaci mezi advokátem a žalovaným nelze proti vyšetřovanému (zde žalobkyni) v řízení o protisoutěžním deliktu použít.
54. Soud tedy zastává názor, že žalovaný by měl k výkladu podmínky, podle níž je chráněna *komunikace učiněná za účelem výkonu práva obhajoby* ve smyslu judikatury SDEU, přistupovat spíše utilitárně. Neměl by její obsah detailně zkoumat a analyzovat, zda výkon práva na obhajobu v daném konkrétním případě nevystoupil z mezí stanovených zákonem, stavovskými předpisy nebo advokátní etikou. S odůvodněním, že musí posoudit, zda se advokát (anebo prošetřovaný soutěžitel) nedopustil excesu při výkonu práva na obhajobu, by se totiž (při absenci jasných procesních záruk utajení důvěrné komunikace při provádění místního šetření) mohl žalovaný seznamovat *de facto* s jakoukoliv její částí. Takový postup však nelze připustit, neboť popírá smysl práva obviněného na obhajobu a práva na spravedlivý proces a zasahuje do samotného jádra těchto práv.
55. Výjimkou by mohly být jen takové případy, kdy každému (i prošetřovanému soutěžiteli) musí být na první pohled zřejmé, že obsah komunikace s advokátem nebo její účel vybočuje ze zákonných mezí práva na obhajobu. I ochrana důvěrnosti komunikace s advokátem

a advokátního tajemství má totiž určité meze. Pokud se klient v součinnosti s advokátem vědomě rozhodne tyto meze překročit, pak se nemůže účinně dovolávat ochrany důvěrnosti jejich komunikace, v níž je takové jednání zachyceno. O takovou situaci se bude zjevně jednat tehdy, pokud přímo ze zákona plyne, že veřejný zájem na prošetření a případném potrestání takového závadného jednání má přednost před zachováním důvěrnosti komunikace s advokátem. Důvěrnosti komunikace s advokátem se tak nelze dovolávat např. tehdy, pokud zákon ukládá preventivní povinnost překazit trestný čin, např. podle § 367 odst. 1 trestního zákona (srov. § 21 odst. 7 zákona o advokacii). Veřejný zájem na potrestání takového jednání v těchto případech jasně převažuje nad povinností zachovávat profesní mlčenlivost. O takový či srovnatelný případ se však v projednávané věci nejedná, neboť podezření žalovaného spočívá „pouze“ v možném napomáhání ve spáchání přestupku podle § 22 odst. 2 písm. a) nebo § 22a odst. 2 písm. a) ZOHS.

56. Nad rámec uvedeného soud také dodává, že ochrany důvěrnosti komunikace s klientem se nemůže dovolávat sám advokát, pokud se řeší jeho odpovědnost za porušení zákonných a stavovských předpisů při výkonu advokacie (srov. rozsudek ESLP ze dne 16. 6. 2016, č. 49176/11, ve věci *Versini-Campinchi a Crasnianski v. Francie*). Nositelem práva na obhajobu totiž není advokát, ale klient, v jehož prospěch důvěrnost komunikace slouží (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. III. ÚS 2847/14). Povinnosti mlčenlivosti se typicky advokát nemůže dovolávat v kárném řízení vedeném na základě zákona (§ 21 odst. 6 zákona o advokacii; srov. body 64 až 74 rozsudku ve věci *Černý a další proti České republice*).
57. Pokud tedy žalovaný namítá, že v důsledku uplatnění ochrany důvěrnosti komunikace s advokátem by nebylo možné právně postihnout taková protiprávní jednání, která se za takovou komunikací pouze skrývají, nelze mu plně přisvědčit. Zprv je zde prostor pro uplatnění shora uvedených výjimek z důvěrnosti komunikace. A zadruhé je třeba respektovat, že u méně závažných deliktů zkrátka nad veřejným zájmem na potrestání protiprávního jednání převáží důležitější veřejný zájem na zachování principů právního státu a na ochraně práv obviněného.
58. Konečně i kdyby nic ze shora uvedeného neplatilo, nelze přehlédnout, že v projednávané věci součástí komunikace s advokáty není čistě jen příprava odpovědí na výzvy žalovaného. Celou komunikací se totiž výslovně, ale též implicitně (mezi řádky) vine konverzace o tom, jakým způsobem by bylo vhodné během prošetřování věci (nebo navazujícího řízení o protisoutěžním jednání) prezentovat a obhajovat obchodní praxi žalobkyně (viz např. dokument K17-K19). Žalobkyně tak za pomoci svých advokátů *de facto* formuluje svoji procesní strategii a právní náhled na věc, a to pro případ, že by došlo k zahájení řízení o protisoutěžním přestupku. I z tohoto důvodu nemá soud pochyb o tom, že zajištěné dokumenty K14-K117 jsou kryty ochranou důvěrnosti komunikace s advokátem.
59. Naplněna tak byla i druhá z obou podmínek, při jejichž kumulativním naplnění nelze podle judikatury SDEU prolomit důvěrnost informací mezi právníkem a jeho klientem. Pokud tedy žalovaný předmětnou komunikaci zajistil, postupoval nezákonně.
60. Pouze nad rámec nezbytného odůvodnění pak soud poznamenává, že v nedávné době vydal SDEU rozsudek ze dne 8. 12. 2022, ve věci C-694/20, *Orde van Vlaamse Balies a další v. Vlaamse Regering*, v němž se rovněž zabývá rozsahem profesní mlčenlivosti advokáta. SDEU dospěl k závěru, že čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie, který chrání důvěrnost veškeré korespondence mezi jednotlivci a poskytuje zvýšenou ochranu

komunikaci mezi advokáty a jejich klienty, zaručuje nejen činnosti spadající do obhajoby a procesní obrany, ale i důvěrnost právních konzultací, a to jak jejich obsahu, tak jejich existence. Podle SDEU je tato ochrana profesní mlčenlivosti advokátů odůvodněna základním posláním, které plní v demokratické společnosti a kterým je obhajoba a procesní obrana jednotlivců. Toto poslání zahrnuje požadavek, aby každý jednotlivec měl možnost obrátit se svobodně na svého advokáta a obdržet od něj nezávislé právní stanovisko, a mohl se přitom spolehnout na jeho loajalitu (zejm. body 27 a 28). Tento rozsudek tedy rozsah chráněné důvěrné komunikace s advokátem podstatně rozšiřuje.

61. Soud nepřehlédl, že rozsudek ve věci *Orde van Vlaamse Balies* se týká výkladu unijní směrnice v oblasti finančního práva, a jeho závěry se tedy nedotýkají přímo pravomocí Komise v oblasti ochrany hospodářské soutěže. Aktuálně se nicméně vede odborná debata o tom, zda vyslovené závěry nepovedou k rozšíření ochrany důvěrnosti komunikace s nezávislým advokátem i v oblasti soutěžního práva. Nelze tedy vyloučit, že v budoucnu může dojít k judikatorní proměně podmínek, jež plynou z rozsudku *AM & S v. Komise*. Aktuálně však krajský soud v projednávané věci dospěl k závěru, že dotčená komunikace mezi žalobkyní a advokáty je kryta ochranou důvěrnosti již za současného stavu judikatury. Z tohoto důvodu soud neměl důvod předložit SDEU předběžnou otázku.
62. Pokud jde o projednávanou věc, žalovaný rozčlenil dokumenty ve svém vyjádření k žalobě do tří základních skupin. Převážná většina všech dokumentů (fotografií) tvoří *první skupinu* a podle žalovaného zachycuje přípravu odpovědí na výzvy žalovaného adresované odběratelům žalobkyně. Podle žalovaného jde o celkem 95 (ve skutečnosti však 96) dokumentů. *Druhou skupinu* tvoří 6 dokumentů, které obsahují obecnou konverzaci (články v médiích) či obecné právní poradenství ohledně cel. A konečně zbylé dva dokumenty *třetí skupiny* tvoří fotografie a vtipy na adresu žalovaného.
63. Pokud jde o *první skupinu*, platí co již bylo shora uvedeno. Žalovaný sice vyjádřil poměrně jasné pochybnosti o tom, zda postup, kdy se advokáti žalobkyně podíleli na přípravě odpovědí na výzvy žalovaného, je v souladu se zákonem a zda nejde jen o zneužití práva ze strany žalobkyně. To však nic nemění na tom, že komunikace s nezávislými advokáty měla zjevný vztah k předmětu řízení a realizaci práva žalobkyně na obhajobu. Navíc se úvahy žalovaného omezují na pouhé podezření z napomáhání ke spáchání přestupku. Žalovaný nevysvětlil, zda a jak byly skutkové znaky přestupku naplněny, a dokonce do doby rozhodnutí věci soudem ani nezačal řízení o těchto přestupcích. Komunikace je proto kryta ochranou důvěrnosti komunikace advokáta s klientem, resp. ochranou advokátního tajemství a zajištění této skupiny dokumentů bylo nezákonné.
64. Do první skupiny dokumentů soud řadí i část konverzace zachycené na fotografii K 94 a K 95, která se týká tržních podílů žalobkyně. Žalovaný ji sice zařadil do druhé skupiny, ale podle soudu je zjevné, že informace zde uvedené se týkají okolností, které jsou podstatné pro posouzení věci samé. Velikost tržních podílů žalobkyně může mít zásadní dopad na budoucí posouzení znaků protisoutěžního jednání a jeho závažnosti. Tyto informace proto mají zjevnou souvislost s výkonem práva žalobkyně na obhajobu. Proto i zajištění této části komunikace bylo nezákonné.
65. Pokud jde o *druhou skupinu* dokumentů, ty tvoří především obecná komunikace týkající se úpravy cel, resp. vydávání celních dokumentů a dále odkazy na některé články v médiích o činnosti žalovaného. Tyto dokumenty nemají v podstatě žádný vztah k předmětu šetření

prováděného žalovaným. Z pohledu podmínek stanovených shora citovanou judikaturou SDEU tedy na ně ochrana důvěrnosti zjevně nedopadá.

66. Soud však má za to, že tím přezkum zákonnosti postupu žalovaného nemůže skončit. Bylo by absurdní vykládat závěry SDEU tak, že nevztahují-li se konkrétní dokumenty k výkonu práva na obhajobu v konkrétním řízení, pak má Komise, potažmo žalovaný právo zajistit jakýkoliv libovolný dokument. To jistě neměl SDEU na mysli. Aby mohlo zajištění důvěrných dokumentů, které byly nalezeny v obchodních prostorech žalobkyně, vyhovět zákonným požadavkům, musí obstát také v testu proporcionality, který je obecným měřítkem a omezením výkonu veřejné moci. Tento požadavek plyne již z ústavního pořádku, kterým je vázán i žalovaný. A v tomto ohledu je třeba uvést, že zajištění dokumentů, které ani podle žalovaného nemají žádný vztah k předmětu prováděného prošetření, neobstojí pohledem požadavku na potřebnost takového postupu. Tyto dokumenty nemohou nic konkrétního přinést k prošetření jednání, jež může být žalobkyni kladeno za vinu. Jediným relevantním důvodem pro jejich zajištění by tak mohlo být, že je třeba zachovat celistvost konverzace, aby v ní nevznikaly mezery a pochybnosti o jejím obsahu. Jelikož je ale i zajištění dokumentů první skupiny nezákonné, nemohl by ani tento argument v dané věci obstát. Ve výsledku tedy soud dospěl k závěru, že i zajištění těchto dokumentů je nezákonné.
67. Konečně pokud jde o *třetí skupinu* dokumentů, žalovaný ji charakterizoval jako *vtipy* na adresu žalovaného. Jde konkrétně o dokumenty K78 a K79 zachycující fotografie z návštěvy prezidenta republiky v prodejně žalobkyně. K tomu soud jen stručně uvádí, že zahrnutí těchto snímků a jednoho krátkého komentáře do komunikace s advokáty, sice může být odrazem určitého postoje žalobkyně k postupu žalovaného, nicméně z hlediska prošetřovaného jednání a zjišťování skutkového stavu nejsou způsobilé přinést cokoli relevantního pro posouzení věci. I zde by jediným relevantním důvodem zajištění dokumentů mohla být potřeba zachování celistvosti konverzace. Ani v tomto případě však takový důvod nemůže obstát. Zajištění dokumentů třetí skupiny je tedy také nezákonné.
68. Soud tak uzavírá, že většina zajištěných dokumentů (*první skupina*) naplňuje podmínky ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem ve smyslu judikatury SDEU (rozsudky *AM & S*, *Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals* a související) a nelze ji tedy zajistit. Zajištění druhé a třetí skupiny dokumentů neodpovídá principu proporcionality. Zajištění všech dokumentů K14 až K117 a jejich založení do správního spisu proto představovalo přímý a nezákonný zásah do práv žalobkyně.
69. Soud proto žalobě vyhověl v rozsahu určení nezákonnosti zajištění dokumentů K14 až K117. Žalovanému v souladu s petitem návrhu zakázal, aby v rámci své další činnosti k obsahu takto vymezených dokumentů přihlížel a vycházel z nich (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 3. 3. 2020, čj. 31 A 195/2019-155, bod 33, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2025, čj. 31 A 83/2024-152, bod 49).
70. Ostatním návrhům žalobkyně však soud nevyhověl.
71. V prvé řadě neshledal důvod pro závěr, že nezákonnost zajištění části dokumentů (K14 až K117) vede k nezákonnosti zajištění všech ostatních dokumentů. Argumentace žalobkyně byla v tomto ohledu velmi stručná a obecná, a proto se i soud vypořádá s touto otázkou se stejnou mírou obecnosti. Klíčové je, že z obsahu správního spisu neplyne, že by ostatní zajištěné dokumenty byly získány v příčinné souvislosti se zajištěním komunikace obsažené v dokumentech K14 až K117 nebo že by jejich zajištění bylo zjištěnou nezákonností

dotčeno. Není jediný důvod se domnívat – a takový důvod netvrdila ani žalobkyně – že by k zajištění zbývajících dokumentů nedošlo, nebýt zajištění dokumentů K14 až K117. V tomto rozsahu je tudíž návrh nedůvodný.

72. Stejně nekonkrétní byla žalobkyně, i pokud jde o primární návrh na určení nezákonnosti celého šetření na místě v obchodních prostorách žalobkyně. Podle jejího názoru představuje zajištění důvěrné komunikace mezi ní a advokátem natolik závažné porušení jejích subjektivních práv, že nezákonnost dopadá na místní šetření jako celek. Obsah dokumentů je totiž takového rázu, že pouhé seznámení se s nimi vedlo k ovlivnění úvah žalovaného a jeho posouzení celé věci. To činí celé šetření na místě nezákonným zásahem. Ani s touto úvahou se však soud neztotožňuje.
73. Porušení důvěrnosti komunikace žalobkyně s advokáty vskutku představuje porušení jejího práva na obhajobu a důvěrnosti komunikace s advokátem. Avšak zajištění dokumentů K14 až K117 tvoří jen relativně malou a hlavně izolovanou součást celého postupu žalovaného a průběhu šetření na místě. Lze ji od ostatních úkonů provedených žalovaným v průběhu šetření na místě velice snadno oddělit a hodnotit zvlášť. Jde o uzavřený okruh dokumentů, jejichž zajištění nemělo na celkový průběh šetření na místě žádný vliv. V projednávané věci soud nenalezl žádné výjimečné okolnosti, pro které by bylo možné považovat nezákonné zajištění dokumentů K14 až K117 za důvod nezákonnosti celého šetření na místě. Ani žalobkyně, kromě obecného konstatování závažnosti zásahu do jejích práv, nepřednesla žádné konkrétní okolnosti či úvahy, které by svědčily o opaku. Soud proto neshledal důvodným ani návrh, aby vyslovil nezákonnost šetření na místě jako celku.
74. Pokud jde o návrh žalobkyně na vyloučení (odstranění) zajištěné komunikace ze správního spisu, soud odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 3. 2020, čj. 31 A 195/2019-155: *„Zadržování dokumentů je důsledkem trvalé a nezměnitelné žurnalizace správního spisu a jeho vedení v souladu s § 17 odst. 1 správního řádu, dle kterého tvoří spis zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. [...] Otázka jejich použitelnosti pro posouzení předmětů správních řízení před žalovaným vedených je otázkou odlišnou, nikoli otázkou vedení správního spisu. Ve správním spisu musí (trvale a nezměnitelně) zůstat vše, co svědčí o úkonech správního orgánu a účastníků řízení, neboť jde o materiální „stopu“ postupu řízení (shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afš 58/2009-541), byť by se mělo jednat o „stopu“, jež dokládá nezákonnost postupu správního orgánu. [...] Ponechání uvedených dokumentů ve správním spisu ostatně podle zdejšího soudu nelze vnímat ani jednoznačně v neprospěch žalobce; ponechání (byť nezákonně získaných) dokumentů ve správním spisu do budoucna poskytuje jasnou odpověď na otázku, jaké konkrétní dokumenty konkrétního obsahu ve vztahu k podezření [protisoutěžního jednání] v neprospěch žalobce použitelnými nejsou“* (viz obdobně bod 50 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2025, čj. 31 A 83/2024-152, a v něm citovaná rozhodnutí). V projednávané věci zdejší soud neshledal důvody odchýlit se od této judikатурní linie. I ve vztahu k této části návrhu proto soud shledal žalobu nedůvodnou.

Závěr a náklady řízení

75. Soud dospěl k závěru, že zajištění komunikace mezi žalobkyní a jejími advokáty zachycené v dokumentech K14 až K117 bylo nezákonným zásahem do práv žalobkyně. Výrokem I proto soud vyslovil nezákonnost tohoto zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Důsledkem nezákonnosti zásahu je nemožnost přihlížet v rámci dalšího postupu k části dokumentů, které žalovaný zajistil při šetření na místě a vycházet z jejich obsahu. Jelikož tento důsledek

trvá, zakázal soud výrokem II žalovanému, aby k těmto dokumentům přihlížel a vycházel z jejich obsahu. Tento výrok odpovídá povinnosti obnovit stav před zásahem ve smyslu § 87 odst. 2 s. ř. s.

76. Ve zbytku soud žalobu výrokem III zamítl (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).
77. Soud neprovedl dokazování žalobkyní navrženými důkazy pro nadbytečnost. Z převážné většiny jde o listiny, které jsou součástí správního spisu vedeného žalovaným, o jejichž obsahu nebylo mezi účastníky sporu. Soud v takovém případě může při skutkových zjištěních vyjít z obsahu spisu, aniž by bylo třeba provádět dokazování. V případě notářského zápisu a odkazů na seznam advokátů vedený Českou advokátní komorou a na internetové stránky advokátní kanceláře, soud rovněž neshledal důvod uvedené listiny provádět jako důkaz. Skutečnosti, k jejichž prokázání byly tyto důkazy navrženy, jsou mezi účastníky nesporné nebo vyplývají z obsahu správního spisu.
78. Výrok VI o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci částečný úspěch, stejně jako žalovaný, přičemž vzájemný poměr úspěchu obou stran v tomto případě nelze přesně kvantifikovat. Žalobkyně byla úspěšná, pokud jde o zajištění dokumentů K14 až K117, k nimž se vztahovala klíčová část její žalobní argumentace. Nicméně žalovaný uspěl, pokud jde o přezkum zákonnosti místního šetření jako celku, tedy s výjimkou zajištění sporných dokumentů. Obě tyto dílčí části sporu považuje soud za srovnatelně významné, zejména z hlediska významu právem chráněných zájmů žalobkyně a současně významu tohoto rozhodnutí pro další postup při prošetřování podezření ze spáchání protisoutěžního deliktu. Soud tak dospěl k závěru, že míra úspěchu obou účastníků je srovnatelná a z tohoto důvodu soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. března 2026

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu